

Plstěný klobouk

Babička byla dobrák. Krátce po příchodu do Terezína ovdověla. Z kulaťoučké paní se stala téměř kostra. S bolestí viděla maminku, svou jedinou dceru, a nás, vnučky, v těžkých podmínkách ghetta. S námi všemi si zvykla spát na podlaze v přeplněné místnosti. Hlad, nemoci a stálý strach před transporty na východ.

Své sourozence, kteří přišli do Terezína před námi, už nenašla, bratři byli posláni na východ, sestry po krátkém pobytu v Terezíně zemřely. Přesto bylo v babiččině srdci ještě místo pro větší ubožáky, než jsme byli my. Vzala pod svou ochranu starého pána, který přišel z Německa, úplně sám a zoufalý. Byl ubytován na půdě našeho domu se stovkami starých německých Židů, kteří přijeli do Terezína ve víře, že své stáří stráví v lázeňském městě. Když onemocněl dyzenterii – námi řečenou terezínkou – vařila mu kaši z malé zásoby potravin, které jsme přivezli z domova. Jednou k večeru přišel ten pán za babičkou a pod jakousi záminkou ji poprosil, aby mu uschovala jediný cenný předmět, který mu ještě zůstal – elegantní světlešedý plstěný klobouk. Na druhý den ráno ho našli oběšeného.